

Den 22de Januar 1880 vedtog Landstinget: „Rigsdagen frasiger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet 1877—78“, Folketingets Udvalg afgav Betænkning den 6te Juli 1880, i hvilken Udvalgets Flertal læs at have optaget Revisorerne Christensens og Høgsheds Sndstilling, at „Statsregnskabet for 1877—78 ikke kan passere“, hvilken derefter vedtoges af Tinget i Mødet den 19de Juli 1880. Da det maa formodes, at de Betragtninger, som førte det daværende Udvalg til nævnte Sndstilling, ogsaa vilde have været gjort gældende over for de her behandlede Udgifter, saafremt disse havde været til Behandling sammen med Aarets øvrige Udgiftsposter, formentes det, at Sndstillingen under Nr. 3 maa være rigtig.

Til Sndstillingen under Nr. 5 maa det bemærkes, at den deri omtalte Udbetaling er nægtet Godkendelse af Folketinget ved Afstemning over Tillægsbevillingslov for 1878—79. Ublaaset var imidlertid fæst, inden Finansministeren fremsatte Begæring om dets Efterbevilling, og det var fæst i Henhold til Lov af 25de Februar 1876 § 1, der lyder: „Finansministeriet bemyndiges til paa de i § 2 nævnte Betingelser af Statskassen at ublaane indtil 2,000,000 Kr. til et Interessentskab eller Aktieselskab med det Formaal at fremme Sukkerproduktionen paa St. Croix ved Anlæg og Drift af Fællessukkerfugerier og andre i Forbindelse dermed staaende Foretagender“. Om det nu end maa antages, at det var Hensigten med Loven at støtte Sukkerfugeriernes Anlæg, men ikke at dække senere af Driften opstaaede Tab, formentes det dog under Hensyn til Lovens Redaktion og samtlige foreliggende Omstændigheder rettest kun at tillægge denne Post formel Betydning.

Mindretallet (Scharling) skal med Hensyn til Sndstillingerne under Nr. 2 og 4 samt Nr. 5 gentage sine i Betænkningen af 1881 fremsatte Bemærkninger om, at det for disse Udgiftsposters Vedkommende aldeles ikke kan erkende, at der er Grund til at gøre Ansvar gældende eller til at udtale, at „det kan ikke passere“, hvorom det udtalte følgende: „Naar det af de to Statsrevisorer med Hensyn til det gennem den vestindiske Kommission gjorte Ublaas udtales, at de „ikke skønne rettere, end at Spørgsmaalet herom maa være undergivet den samme Opfattelse som Kommissionen“, maa Mindretallet fastholde, at der ikke er den ringeste Grund hertil, idet det maa siges at være Finansministeren, der har gjort Ublaaset, og det bliver uden al Betydning, om dette er fæst igennem det ene eller det andet Medlem. Og naar Udvalgets Flertal med Hensyn til baade dette Ublaas og Udgiften til den vestindiske Kommission fremhæver, at „da Sndstillingerne angaa Udgifter, som ikke findes paa Finansloven, og som endog maa betragtes baade før og efter deres Afholdelse som forgæves forlangte af Rigsdagen ved Lovforslaget om et midlertidigt Laan til St. Croix's Kommune, der blev forkastet af Folketinget den 9de December 1878“, og ved „Tillægsbevillingsloven for 1878—79“, maa Mindretallet betegne denne Paaftand som fuldstændig uholdbar. At de alt gjorte Udgifter bleve nægtede ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven, kan ganske vist give Statsrevisionen Anledning til at indstille, at de ikke passere, men har i og for sig ingen Betydning for Folketinget selv, der ikke er bundet ved en en Gang fæst Afstemning, om det end selvfølgelig staaer det frit at fastholde den; og den Omstændighed, at Tinget ikke fandt tilstrækkelig Anledning til ligefrem at efterbevilde Udgiften, kan paa ingen Maade føre til, at det ikke nu skulde kunne finde det rigtigt at lade Udgiften passere. Og at disse Udgifter maa betragtes som nægtede ved Forkastelsen af det nævnte særlige Lovforslag, er en blot og bar Fiktion; Lovforslaget indeholder aldeles ingen Bestemmelse om Udsendelse af en Kommission, og det private Lovforslag herom, der under Forhandlingerne fremkom fra et Medlem af Tinget, blev ikke Genstand for Afstemning, idet det toges tilbage forinden. Da der nu tilmed fra forskellige Sider af Tinget udtaltes bestemte Ønsker om, at der maatte blive udsendt